

blev stor, og der opstod let „Interessekonflikt“ mellem tilgrænsende Vandindvindingsanlæg, idet det ene Anlæg ved sine Pumpninger tog Vandet bort fra det andet. Herved opstod Spørgsmaalet om Ejendomsretten til Grundvandet samt om den lettest mulige Adgang for Kommunerne til at erhverve Arealer til Anlæg af Vandindvindingsanlæg. Da det desuden i Praksis viste sig, at flere af Bestemmelserne i Loven af 1896 ikke virkede tilfredsstillende, blev der fra Købstadforeningen rettet en Henstilling til Regeringen om at optage Lovgivningen om Vandindvindingsanlæg til Revision. I 1914 rettede Københavns Magistrat Henvendelse til Indenrigsministeriet om snarest at forelægge en Lov, der kunde raade Bod paa visse uheldige Forhold, der havde vist sig kunde finde Sted under den da gældende Lovgivning (Beboerne i Hedehusene benyttede nemlig, efter at de havde faaet eget Vandværk, de tidligere Drikkevandsbrønde til Afledning af Spildevand etc., og da de København tilhørende Vandindvindingsanlæg bl. a. fik Vand fra de vandførende Lag, hvortil disse Brønde førte ned, indeholdt Forureningen af disse Brønde en Fare for Københavns Vandforsyning). Ministeriet fremsatte derfor et Lovforslag, der den 13. Juni 1914 blev ophøjet til Lov. Ved Loven udvidedes bl. a. Adgangen til at nedlægge Forbud mod Afledning af urent Vand gennem Borerør til ogsaa at gælde Brønde, ligesom det bestemmes, at ingen kan unddrage sig fra midlertidigt at efterkomme et Paabud i saa Henseende ved at indbringe en afsagt Kendelse for højere Instans. Endvidere indskrænkedes Erstatningsregelen i Loven af 1896 om, at der ihvert Tilfælde skulde ydes Erstatning for Fjernelse af en Drænboring m. v. Under Lovforslagets Behandling i Rigsdagen blev det imidlertid hævdet, at disse Bestemmelser i og for sig ikke var tilstrækkelige, men at der var stærk Trang til en særlig Lov om Vandindvinding, tagende Sigte baade paa det offentlige Ret til af almene Hensyn at sætte Grænser for den enkeltes Raaden over Grundvandet og paa Lodsejernes Retsdels til at tage Vand fra egen Grund og dels til Erstatning for Afstaaelser og for Ulemper, der er en Følge af Vandindvinding, samt paa særlige Beskyttelsesregler for Vandindvindingsanlæg. Gyldigheden af Loven af 1914 blev derfor sat til 1. April 1916, idet det var Forudsætningen, at der inden dette Tidspunkt skulde fremkomme Forslag til en Lov som den foran omhandlede.

Imidlertid kom Verdenskrigen med sine mange andre Op-gaver, saaledes at Spørgsmaalet om en Kodifikation og Revision af Lovgivningen paa dette Omraade maatte skydes ud. Gyldigheden af Loven af 1914 er saaledes flere Gange forlænget og blev, da det viste sig, at nærværende Lovforslag ikke vilde blive vedtaget i indeværende Rigsdagssamling, yderligere forlænget til den 1. April 1926 (se under Nr. 47).